

[Sigsgaard.]

er økonomiske vanskeligheder, og økonomiske vanskeligheder får alle regeringer jo mindst én gang om året. På det sidste ser det ud til at blive mode at slagte dyrtidsportioner. Hele to regeringer har nu prøvet. Flere og flere drager den logiske slutning, at når skiftende regeringer fører samme politik, serverer samme retter, blot med lidt forskellige opskrifter, ja, så må det vel være noget, der ligger i selve systemet, og så er det systemet, der skal laves om. Bevidstheden om det er under udvikling, og derfor vil arbejdskampene give politikere og arbejdsgivere stadig større vanskeligheder.

Kapitalismens kurs er faldende. Vi hører, at på Cuba, i Tanzania, i Nordvietnam slutter næsten hele befolkningen op om systemet og føler, at de er med i en udvikling, de kan gå ind for, at der er mål, det er værd at kæmpe for. Hvem føler, at kapitalismen er værd at kæmpe for? Altså ud over dem, der skummer fløden? Jeg tror, der er flere, der synes, at den er værd at kæmpe imod. Hvem føler, at vi i Danmark har et mål, der kan engagere, måske endda begejstre? Flere biler, flere luksurvillaer, det er ikke den slags, der begejstrer. Hvem kan egentlig acceptere kapitalismens ideer: den stærkes ret, penge er magt, de svages afmægt, hækkeordenen, og virkningerne: snobberiet, jaget, elendigheden, tomheden? Ikke mange taler begejstret om dem, ikke mange digter om dem, og den egentlige grund er jo, at de er umenneskelige. Derfor er de kapitalistiske samfund kolosser på lerfodder, når det kommer til stykket, papirtigre, sådan som det vil vise sig i USA, hvor krigsudvidelsen har bragt grimme pestbylder, mord og tyraneri frem i dagens lys som led i systemet, og hvor hele dette system er kastet ud i krise.

I det daglige går alt jo mere stille på denne side af Atlanterhavet. Vi har også vore mystiske mænd med skæg og blå briller, de samarbejder endda med dem i USA. Også hos os forfølges folk så småt på grund af deres meninger, men selv den kolossalt opblæste trotylsag kunne ikke skabe den rigtige hetzstemning. Men økonomisk føres der lige så stille klassepolitik i stort og småt. Nogle eksempler. Mindre håndværk og industri fik fordoblet deres lån i år, lønmodtagerne betaler som sædvanlig det meste. Bo-

ligsparene får fra nu af store statspræmier, kun folk med store indtægter har virkelig fordel af ordningen, som Politiken påpegede det; folk med mindre indtægter er bare med til at betale regningen på en snes mill. kr. pr. år. Året bragte også fonden til produktudvikling i industrien, der efterhånden skal have 40 mill. kr. om året; også socialdemokratiet og SF stemte begejstret for det, selv om de ansatte ingen indflydelse får på fonden, det får alene arbejdsgiverne; de ansatte må nøjes med at betale over skatten. Regeringen sagde definitivt nej til at gennemføre selv den nødtørftigste forbedring af ungdommens uddannelsesfond som foreslået af det sagkyndige udvalg og forringede nærmest ordningen ved at lægge mere vægt på lån, igen til fordel for dem, der har, til ulempe for dem, der ikke har.

Med fanfarer kundgjorde man forslaget om den sociale pensionsfond, hvor den sne-dige bagtanke er, at pensionsbidraget sættes op og udskrivningsprocenten holdes lidt nede, og det medvirker stærkt til, at skatten for små indkomster stiger op til 40 pct., som det kom frem forleden, for store indkomster kun en halv snes procent. For om muligt at sikre, at den slags forslag fremstilles positivt i pressen, fik dagspressens finansieringsinstitut et tilskud på 2 mill. kr. og en garanti på 30 mill. kr. Realiteten var, at regeringen her lod skatteyderne betale til regeringens egen troborgelige presse, for 95 pct. af pressen er jo borgerlig. Forslaget om et folketingsblad, hvor alle partier skulle kunne komme til orde, vil man derimod ikke bruge penge på; man kæmper vel for sit pressemonopol.

Folk, der er så flinke at sætte penge i banken på særlige konti, kan trække det fra i den skattepligtige indkomst. I år blev det bestemt, at de skal kunne trække 3.000 kr. fra i stedet for som hidtil 2.500 kr. Men skatten skal jo betale det, sparerne sparer; så må de, der ikke kan spare, betale. Det bliver ekstra 40 mill. kr. om året.

Jord- og ejendomsværdierne er steget 40-50 mill. kr. om dagen gennem det sidste år. Det giver inflation, og den skal lønmodtagerne betale for gennem højere moms og arbejdsgivertilskud. Som om det ikke var nok, blev huslejerne ved genudlejning i år sat 25 pct. op. Det giver i første omgang en gevinst, der kapitaliseret er — skønner jeg — 400 mill. kr. På lidt længere sigt bliver